

Európa pszichózisa és a magyarság

Trianon 100 éve

100 éve, hogy aláírták a trianoni békeszerződést („az erőszak békéjét”¹), ami szétszakította Magyarországot, kifosztotta területét, javait, embereit, családok millióit taszította idegen hatalom alá. A magyarságot lelkileg megalázták, olyan óriási csorbát szenvedett, amelyet talán soha nem lesz képes kiheverni. Az, amit először fegyverrel, majd papírokkal elvettek tőle, immár száz éve meghatározza nemcsak a magyarság egész szellemi, lelki életét, hanem a vele együtt élő népek: a német, ruszin, szlovák, szerb, zsidó, cigány, örmény, orosz, ukrán, horvát, albán, szlovén, bosnyák nép tudatát és jövőjét is. Az a szánalmas kísérlet, amellyel száz év után ma leplezni próbálják a bajt – immár az európai országok és népek helyzetét, amelyeknek/akiknek más a nyelvük, a vallásuk, a pénzük, az iskolarendszerük, a lelki alkatuk, a szokásaik és törvényeik –, nem jelent mást, mint a maradék nemzeti erők „demokratikus” úton való felszámolását. Trianon üzenet a mai gondolkodóhoz, hogy a pénz hatalom szemében nem létezik nemzet, nemzeti tudomány, hiába próbálja szolgálni a tudás a nemzetközi érdekeket, a legalapvetőbb elemét az emberi haladásnak. A globalizmus reménytelenül igyekszik tagadni az együttélési formákat, ebből származik politikai arroganciája, keménysége, konok értetlensége.

Az egykori nyertesek a történelmet meghamisítva ma is néma alázatra, valójában gyűlölködésre és kirekesztésre buzdítanak. A vesztesek pedig rendületlenül várakoznak az igazságtétel órájára. Ideje lenne Trianonnal kapcsolatban a folyamatosan gerjesztett és terjesztett hazugságépítményt szétzúzni.

Ki tehet arról, hogy ilyen a magyarok sorsa? A világ a sátán világa, ahol a becsületért bitó, az árulásért hatalom jár. Noha Trianonban az utódállamok kötelezték magukat arra, hogy a gyara-

podó szomszédos – valójában új – államok minden lakójának szólási és állampolgársági, nyelvi, faji, vallási különbség nélküli életet és a szabadság teljes és tökéletes védelmét biztosítják, a Szövetséges és Társult Hatalmak által Ausztriával és Magyarországgal kötött (vagy kötendő) szerződésekben ez pusztán írott malaszt maradt. A rendelkezésekben külön hangsúlyt kap, hogy a kisebbségek méltányos részt kapjanak az állami bevételek (közvetlen) élvezetéből és felhasználásából. Természetesen szó sem volt a „szavatolt” jogok megadásáról, ellenkezőleg, a megszálló hatalmak folytatták a magyarság kifosztását és elűldözését. A sokszor csak egy szál ruhában érkező menekültek nagy terheket róttak a kifosztott, megcsönkített országra, s ez mind a mai napig zajlik, százezerszámra tűntek és tűnnek el a magyarok, és szűnnek meg nemzeti, politikai és vallási közösség lenni.

Semmissé váló álmok

30 évvel ezelőtt az úgynevezett „rendszerváltással” megváltozott a világ, a kommunista diktatúra megszűnt, az utódállamok szétestek, semmissé váltak azok az álmok, amelyek az „egységesülő Európához” kötődtek. A „népi demokráciák” eltűntek, de a trianoni pszichózis itt maradt velünk. Európa „egyesítése” csak súlyosbította a helyzetünket. A rendszerváltással a pénz hatalmak nemcsak mindenkitől mindent elvettek, de maradék közösségeiktől, felemás nemzeti identitásuktól is megfosztották a népeket, kisebbségeket. A kisebbségi autonómiák tiltásával (elszabotálásával) a maradék önszerveződési lehetőségtől is megfosztották a magyarokat. 100 évvel Trianon után a magyarok gazdasági, vallási, politikai, közösségi ellehetetlenítésével elvándorlásuk és elszegényedésük riasztóbb minden korábbi hely-

¹ Raffai Ernő: Magyar tragédia – Trianon 75 éve. Püski Kiadó, 1995, 233. p.

zetnél. Túlzás nélkül megállapíthatjuk, hogy napjainkban a magyarok „trianoni sorsa” megismétlődik. Nemcsak arról van szó, hogy a migránsok tömeges bevándorlásával a kisebbségi magyarok elvesztik maradék szálláshelyüket, maguk is kivándorlásra kényszerülnek, hanem hogy az államok feletti magánhatalom immár kevert fajúvá (hontalanná) kívánja tenni Európa összes fehér őslakóját. Én magam már régen nem hiszek abban, hogy titkosítás alatt levő vagy az alól „feloldott” dokumentumok, parlamenti és diplomáciai jegyzőkönyvek, könyvtári és levéltári feljegyzések felhasználásával objektíven és sokkoló erővel tárják fel a trianoni tragédia külföldi kulcsszereplőinek kétes szerepét, és ezzel párhuzamosan sikerül visszaállítani Magyarország évszázadokra visszatekintő történelmi szerepét és helyzetét. Ellenben napnál világosabb, hogy a pénzhatalom a régi bűnöket újjal kívánja tetézní.

A háború, a hódítás mögött mindig gazdasági érdekek álltak és állnak. A nemzetközi bankárok, multinacionális cégek mindig félretolták az államférfiakat, a legitim politikusokat, a jogászokat, újságírókat, és egy abszolút uralkodó módjára adták ki utasításait. Az államok fölötti pénzuralom volt az, amely befolyásolta a politikusokat, a háborúk előkészítése mellett és ellen szóló konferenciákat.

A migránsok ránk telepítésével eljött az ideje, hogy ne csak mások „érzékenységének” adjunk elsőbbséget, ahogyan ezt évtizedeken át tettük, hanem hogy kimondjuk: a Trianont előidéző háttérhatalom ma is a látható és legitim kormányoknak parancsol. Ma is ugyanazokat a kozmopolita, globalista érveket halljuk, amelyek Trianonban megpecsételték Magyarország sorsát. Miközben mi – a rendszerváltástól megittasulva – a kisebbségi autonómiákról, megbékélésről, a trianoni rendszer megszűnéséről szőttük álmainkat, a valós cél az volt, hogy a megszállók nem tudják és nem is akarják megadni magától értetődő jogainkat. Ellenben a főhatalom azt diktálta, hogy legyen végre „mindenki egyenlő”, társtalan, individualista számkivetett, ennek érdekében szét kell verni a családot, le kell rombolni a nemzetállamokat és a keresztény vallást, mindenféle történelmi összetartozást és kulturális közösséget. Napjainkban ez a törekvés nem ért véget.

Az elmúlt századok a háborúk századai voltak. Nem élt e korszakokban olyan nemzedék, amely ne tapasztalta volna meg a véres harcok következményeit: a lövészárkokat, a bombázásokat, a gáztámadásokat, az örökös félelmet – és a nagyapák, apák, hitvesek, gyermekek halálát.

A vész részben elkerülhető lenne, ha Nyugat-Európa értéket és irányt tévesztett vezetői – és az egyoldalú tömegtájékoztatás következtében elhomályosult tudatú szavazópolgárai – nem követnének el végzetes hibát. A sok évszázados „hungarus” közös múlt kötelékei, sőt, emlékei ugyanis a történelem viharai nyomán nemcsak nálunk lazultak fel, de azok az európai hagyományok is a múltba veszttek, amelyek az európai szellemi értékeket jelentették.

Európa iszlám megszállása

100 éve, a trianoni „békeszerződés” aláírásának napján a maradék Magyarországon megállt az élet: a közintézmények, szórakozóhelyek bezártak, a közlekedés leállt, a zászlókat félárbórcra engedték, zúgtak a harangok és a légoltalmi szirénák. Az egész társadalom gyászolt.² Az ország népe döbönt megrendültséggel fogadta a békediktátumot. Ma – az évforduló kapcsán – a történelmi egyházak és közösségi maradványok a harangok zúgásával erre az évfordulóra kívánnak emlékeztetni. Közben mi azon töprengünk, hogy ki és miért zúditotta a nyakunkba a jelenlegi bevándorlási hullámot. A magyarázatok között szerepel Európa demográfiai válsága, a csökkenő népesség és az elöregedés kérdése, illetve ezzel összefüggésben az Európai Unió bevándorláspolitikája. Mindnyájan tudjuk, hogy éveken át hogyan vonultak végig a menekültek egész Európán, a macedón határtól kezdve egészen Svédországig. Ahol kellett, pajzsként maguk előtt tolták a kisgyerekes anyákat és a kisgyerekeket is, hogy sajnálatot ébresszenek.

Jelenleg Európa-szerte zajlik a bevándorlás, amely valójában egy jól felépített üzlet. *Szükség lenne arra, hogy ne csak Magyarország és néhány tagállam, hanem az egész EU megkönnyítse a vészharangot a helyzet rendezése ér-*

² Makkai Béla: Trianon – „hol nemzet süllyed el...” (<https://polgariszemle.hu/aktualis-szam/166-magyar-tortenelem/1036-trianon-hol-nemzet-sullyed-el> – 2020. 02. 22.)

dekében. Egyelőre nyomait sem látni ennek. A brüsszeli bürokrata gépezet segítségével tudatos Európa megszállása, betelepítése. Ennek a népvándorlásnak súlyos következményei lesznek nemcsak Európára, hanem az egész világra nézve. Ahogyan Magyarország népe egykoron döbönt megrendültséggel fogadta a békediktátumot, ma éppoly bémult tehetetlenséggel figyelik a történéseket.

Sokan azon a véleményen vannak, hogy az Egyesült Államoknak az érdeke az Európai Unió szétverése, hogy az zúdította a nyakunkba ezt az egész bevándorlási hullámot. Mások azt latolgatják, hogy kikezeletlen pszichiátriai betegek sokasága árasztja el Európa társadalmi rétegeit. Pszichiátriai betegek, elnyomott homoszexuálisok, poszttraumás szindrómában szenvedő, elhanyagolt, magányos nyomorultak a békétlenség, a terrorizmus elkövetői, nem pedig sivatagi táborokban kiképzett profi harcosok. Holott radikális iszlamizmus folyik szerte Európában, csak a magyar józan ész mond ellent ezeknek a dajkameséknek, és megpróbál ellenállni ezeknek a tömegmeséknek, míg a brüsszeli vezető miniszterek hazugságnak nevezik a magyarok éberségét, és azzal vádolják őket, hogy Magyarország határán zaklatják a menekülteket.

Szerbia és Magyarország határán csak ez év (2020) januárjában 3400 migráns kísérelte meg átlépni a megerősített határkerítést. Ezek jelentős részét elfogták, és visszaterelték Szerbia északi – magyarok lakta – térségeibe. Egyes meglátások szerint hamarosan újabb százezer menekült jöhet szerte Afrikából és a Közel-Keletről. A migráció kapcsán máris hatalmas válság alakult ki Európában, arról pedig, hogy milyen a helyzet az egykoron Szerbiához csatolt területeken, ahol magyarok élnek, jobb nem beszélni. Magyarország a schengeni övezet határországa, így köteles ellenőrizni, hogy ki lép be a közösség területére. E migránsok visszatoncolásával viszont az egykoron elcsatolt területek sora megpecsételődött. Nem azért, mert mi, magyarok ezt akarjuk, hanem azért, mert Európában változatlanul tart a magyarság eltűntetése, megszüntetése.

A tudat kényszerpályái

100 éve a nyers hatalmi érdekek mentén kialakuló „békerend” nyomán a keserű csalódottság a magyar társadalom egészét magával ragadta. *A magyarság kollektív tudata a megvert és megalázott gyermek lelkületét szimbolizálta, aki a „csak azért is” dacosságával próbált szembeszélgülni a világ hatalmasságaival.*³ A szomszédság kollektív tudatát és kisebbségpolitikáját viszont mindvégig a „bántottalak, ezért haragszom rád” pszichózisa alakította. Ettől nem sokban tér el a mai pszichózis, amely leplezetlenebbül lokalizálódik a pénz hatalomra.

A történelem pszichológiai értelemben az emberi lét különböző szervezetségi és kollektív tudatossági szintjeit jelenti. Magyarországnak 100 évig az „internacionalista önfeladás” politikáját kellett folytatnia, ami azt jelenti, hogy a kollektív tudat nem a maga útját járta, hanem kényszerpályára került. A szabadságuktól megfosztott vagy hosszú időn át elnyomott népek kollektív tudata nem saját autentikus létüknek, hanem idegen akaratnak van alárendelve, s olyan értékrendszert képvisel, amely *nincs összhangban a közösség lényével.*

A trianoni trauma pszichológiai következményei ott vannak életvitelünkben, karakterjegyeinkben, gondolatainkban, érzéseinkben. A nagy kataklizma utórezgéseit mindannyian ott érezzük zsigereinkben. Azok is, akik a sokkhatástól hisztériás tünetekbe menekültek: amnéziába estek, megnémultak, süketek és vakok lettek, vagy félrebeszélnek (i. m., uo.). Nem kevésbé bémultak napjainkban Európa népei. Ha egy népet megfosztanak az autentikus szellemi életétől, az nemcsak a nemzettudat zavarához vezet, hanem magával vonja a *nemzettudat fenomenológiai kiüresedését* is. A nemzeti hovatartozás fogalma üres, tartalmatlan kategóriává válik, sem a személyi, sem a közösségi lét vonatkozásában nem jelent semmit. Ez a lelkiállapot vezet a teljes önfeladásig. A kollektív tudatzavar együtt jár az adott közösségek szellemi leépülésével és lassú szétesésével. Bár alapvonásait tekintve a kollektív tudatzavar sok hasonlóságot mutat, mivel a

³ Hódi Sándor: Történelmi traumák a magyarság kollektív tudatában. *Elhangzott a Nemzet és haladás, Trianon a magyarság tudatvilágában címmel 2002. augusztus 31-én Tóthfaluban tartott tanácskozáson. Megjelent: Magyar Szó, Sorskérdéseink, 2002. szept. 8. Lásd még: <http://hodiis.vmmi.org/hodi/eloadas/torttraumakoll.htm>*

magyarság 100 éve szétszórtan, több országban, különféle politikai és gazdasági viszonyok és különböző mentalitású népek között élt, a kollektív tudatnak bizonyára vannak olyan sajátosságai, amelyek az identitását veszítő Európában előremutatóak is lehetnek.

Lásd például, hogy a szerb–magyar „jó viszony” érdekében a szerb hatóságok eltávolították a Kelebiánál összegyűlt migránsokat, átmenetileg megszüntették az ideiglenes állapotokat. Viszont az is fölmerült, hogy a szerb kormány azzal akarja pótolni a népességfogyást, a kivándorlást, az alacsony szaporulatot, hogy az elhagyott házakba, illetve a kiürült területekre kívánja betelepíteni a migránsokat.

Trianon kérdése tehát nem zárult le. Ellenkezőleg. Csak a jövő mutatja meg, hogy hová fajul ez a kérdés. Mindenesetre globális szintű a jelenség, és globális szintű az irányítás is, amely globális megoldást is igényel.

Délvidéki születésű emberként nemcsak a történelmi kataklizmák át- és túlélőinek küzdelmeiről, megpróbáltatásairól próbálok pszichológusként számot adni, de a nagyvilágban munkáló sors- és történelemformáló kényszerek erővonalait is igyekszem keresni. 77 éven át térben és időben keresem, kutatom a kisebbségi lét összefüggéseinek szövevényét. Felnőtt éveimben már felbukkannak a kor – nevesített – üldözői és hajszoltjai is. Az utódállamok erősen kifogásolják, hogy Magyarország igyekszik kiterjeszteni jogkörét a szomszédos országok polgáira, „nagyobb felelősséget” igyekszik vállalni a határon kívüli

magyarok sorsáért. Noha ebben a vonatkozásban a magyar kormány törekvése – amennyiben támogatja a kisebbségek autonómiatörekvéseit – szánalmasan sikertelen, „az erőtlen próbálkozás is heves ellenállást vált ki, nem járul hozzá a jószomszédi kapcsolatok építéséhez.”⁴

A „kisebbség” fogalmának jelentése Európában mindig aszerint változik, hogy ki beszél. Negyven évig kísérleteztek az ENSZ és az Európa Tanács (ET) különböző testületeiben egy egyetemesen elfogadható és normatív tartalmú kisebbségdefinícióval – sikertelenül. A kilencvenes évek vitái máig sem zárultak le (és megkövethető, hogy hamarosan nem is fognak) – a terminológiai tisztázatlanság azonban csak az egyik ok. A másik, ami a kérdés nyugvópontra jutását akadályozza, hogy 18. éve regionális és globális szinten a kisebbségi „ügyek” biztonságpolitikai kihívást jelentenek. Egyes államokban a legfontosabb nemzetbiztonsági veszélyforrásnak nem a migránskérdést, hanem éppen az őshonos kisebbségek létét tekintik.

Az „őshonos nemzeti kisebbségek európai polgári kezdeményezése”, amely napjainkban történik, megkésettnek és erőtlennek tűnik. Mindenesetre bizonyosnak látszik, hogy sem a terminológiai zavar, sem a kisebbségi kérdés mint állambiztonsági, illetve tágabb értelemben mint biztonságpolitikai kihívás a belátható jövőben nem kerül le a napirendről. Addig is megerősíthetjük a török miniszterelnök minapi kijelentését: az asszimiláció az emberiség elleni bűntett.

⁴ Csapó Endre: Kisantant összhang. Magyar Élet, 1996. augusztus 15.

A közjegyzők apoteózisa